

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 62.

Femte Session.

47de Møde.

Onsdagen den 11te Januar.

(Fors.)

Ordføreren: Man vil vist finde det ganske overensstemmende med hvad jeg, da jeg før havde Ordet, yttrede, at jeg ikke kan imødegaae de af den ærede Justitsminister gjorte Bemærkninger til det af ham indbragte Forslag under den anden Afstemningspost; men jeg skal tillade mig noget mere omfattende at udtale mig om de Forandringer i den ny indbragte Sætning, som de tre ærede Herrer af Landstthinget tilligemed Minoriteten have fundet sig foranledigede til at foreslaae. Naar det nemlig hedder: „dog kun til Brugene eller disses Livsarvinger eller Svigerbørn“, saa ubeløkker det jo ganske, at Fæsteren, om han endog nok saa meget ønskede det, har Ret til at affaae Fæsteeiendommen til en Anden, og det er dog meget indlysende, at et saadant Dulle kunde opstaae hos enkelte Fæstere. Det var jo dog muligt, at Fæsterens Børn vare forførgede paa forskjellig Maade, saaledes at Ingen af dem ønskede at overtage Fæstegaarden eller søge sin Livsstilling ved en Landeiendom af en saadan Beskaffenhed. Derimod kunde Fæsteren staae i et saadant Forhold til en tredie Mand, der stod ham meget nær, og laa ham paa Hjerte, at det kunde fremfalde det Dulle hos ham at kunne overdrage Fæstegaarden i hans Hænder med vedkommende Fideicommiss eller Majoratsbesidders Samtykke. Man kan jo meget godt tænke sig, at den ældre Fæster faaer en yngre Mand til at assistere sig ved Fæstegaardens Drift, og at dette varer igennem en Række af Aar, hvorved Fæsteren føler at have en stor Forpligtelse mod denne Medhjælper, som har anvendt den

meste Tid af sin Ungdom til Fordeel for Fæsteren. Utsaa maa det Dulle for ham ligge meget nær, at kunne sikke en saadan Mand en fremtidig god Stilling, ved at han kom i Besiddelse af Fæsteeiendommen, som han selv havde bidraget til at sætte i en god Stand. For nu at lette Udgangen dertil, er det, at den Redaktionsforandring er foreslaaet, som findes under det femte Afstemningspunct.

Solberg: Da det ærede Medlem af Landstthinget, som har stillet det Endringsforslag under Nr. 2, som ved den sidste Forhandling af denne Sag gif' igjennem, ikke er tilstede, finder jeg mig foranlediget til at yttre nogle faa Ord til Forsvar for den Ansøelse, som deri er udtalt, naaget jeg er villig til at stemme for den Endring, som er foreslaaet deri under Afstemningspunctet Nr. 5. Den høitærede Justitsminister har sagt, at Fæsternes Børn ingen Ret have, naar Stederne ere fæsteledige, ligeoverfor Besidderen af Fæstestederne. Det er Noget, jeg skal indrømme, ligesom jeg tidligere har indrømmet det; men den Indskrænkning, som er paalagt Majoratsbesidderen, skaffer Bondestanden en Ret ligeoverfor ham. Denne Indskrænkning betinger en Ret; thi, har end ikke det enkelte Medlem af Bondestanden nogen Ret, saa har dog Bondestanden i sin Heelhed en saadan; og naar vi nu dertil føie, hvad den ærede Justitsminister rigtigt har bemærket, at Sædvanen — en Sædvane, der er hjemlet gjennem Aarhundreder — fører det med sig, at disse Steder sædvanligt bortfæstes til Fæsternes Børn, og at det i Almindelighed, saalænge Fæstetvangen bestaaer, slet ikke er fordeelagtigt for Majoratsbesidderen at afsvige fra denne Ret, saa turde jeg dog paastaae, at der ved den Forandring, som skeer derved, at Majo-